

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **Agentura Sahel, s.r.o.**, IČO: 25682695
se sídlem Ortenovo náměstí 930/32, Praha 7

zastoupeného advokátem JUDr. Zborovem Dvořákem
se sídlem Havlíčkova 1043/11, Praha 1

proti

žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**
se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 24.5.2019
č.j. O-420635/D18065303/2018/ÚPV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) předseda Úřadu průmyslového vlastnictví zamítl rozklad podaný žalobcem proti

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 4.6.2018 č.j. O-420635/D16097266/2016/ÚPV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a toto rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím žalovaný vyhověl návrhu společnosti ERECEIVABLES MANAGEMENT s.r.o., na zrušení kombinované ochranné známky žalobce č. 273474 v provedení

a tuto ochrannou známku (dále jen „napadená ochranná známka“) podle § 31 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOZ“) zrušil s účinky ex nunc.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí orgán rozhodující o rozkladu přisvědčil závěru správního orgánu I. stupně, že se žalobci jakožto vlastníku napadené ochranné známky nepodařilo v řízení prokázat, že v rozhodném období pěti let před podáním návrhu na její zrušení (rozhodným obdobím byl v tomto případě časový úsek 13.10.2011 - 13.10.2016) byla napadená ochranná známka řádně užívána pro výrobky nebo služby, pro něž je zapsána v rejstříku ochranných známek. Žalovaný po vyhodnocení žalobcem předložených důkazů označených v napadeném rozhodnutí č. 1 – 20 konstatoval, že žalobcem doložené užívání napadené ochranné známky vykazuje charakter toliko symbolického užívání ze strany jejího předchozího vlastníka, společnosti e-pohledávky, s.r.o., a to pouze ve vztahu k finančním službám ve třídě 36 mezinárodního třídění výrobků a služeb, přestože seznam služeb zapsaných pro napadenou ochrannou známku zahrnuje řadu dalších služeb jak ve třídě 36, tak i ve třídách 35, 38 a 41. Je proto vyloučeno, aby spotřebitelská veřejnost vnímala napadenou ochrannou známku jako pevnou součást relevantního trhu s pohledávkami, neboť předložené důkazy nesvědčí o její aktivní přítomnosti na tomto trhu, resp. jejím řádném užívání v rozsahu zapsaných služeb, které by mohlo být hodnoceno jako dostatečné k udržení jejího zápisu v rejstříku. Na straně žalobce přitom neexistují ani liberační důvody, které by neužívání napadené ochranné známky ospravedlňovaly.

2. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě namítl, že jím předložené důkazy prokazovaly řádné užívání ochranné známky v rozhodném období. Tyto důkazy však nebyly žalovaným správně vyhodnoceny, resp. byly vyhodnoceny zcela jednostranně v neprospěch žalobce a byl z nich vyvozen závěr, který předloženým důkazům odporuje. Žalovaný důkazy nehodnotil v jejich vzájemné souvislosti a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, čímž porušil ust. § 50 odst. 3 správního řádu. V napadeném rozhodnutí byly některé důkazy opomenuty a selektivně zhodnoceny byly pouze některé z předložených důkazů.
3. Žalobce dále v článku III. bodu 2 žaloby uvedl toto: „Žalovaný má za to, že se žalobce nedostatečně zabýval genezí celého případu, kdy ve svém počátku věděl žalobce o užívání známky společnosti ERECEIVABLES MANAGEMENT, s. r. o., ale toto užívání vnímal jako užívání s jeho souhlasem a následným právním rámcem.“

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

4. K jednotlivým důkazům pak žalobce namítl následující:
5. Co se týče důkazu č. 1, pokud došlo k účetní chybě ve vystaveném dokladu, nemůže tato skutečnost vznést pochybnosti o jeho autenticitě. Naopak, pokud by byl účetní doklad dodáván zpětně a s úmyslem použít jej ve správním řízení, jistě by byl vystaven s takovou pečlivostí, aby jej bylo možné ve správním řízení použít. Žalobce proto odmítá argument o absenci údajů nutných z hlediska daňové evidence.
6. K závěru žalovaného, že důkazy č. 4, 7, 12, 18 a 19 svědčí o užití napadené ochranné známky (pro služby zapsané) ve třídě 36, nemá žalobce připomínky.
7. To, že se v případě důkazu č. 14 jedná o nečíslovaný příjmový doklad, nemůže dle přesvědčení žalobce zpochybnit jeho existenci a autenticitu.
8. Důkaz č. 15 představuje prohlášení předchozího vlastníka napadené ochranné známky, které nebylo žádným způsobem vyvráceno. Žalovaný mu pouze neuvěřil, ale není zcela zřejmé, z jakého důvodu.
9. Ostatní důkazy nebyly žalovaným relevantně vzaty v potaz. Žalovaný se nijak nevypořádal s důkazem č. 2 (výtisk z internetového webu Konkursní noviny), kdy ve výsledcích vyhledávání jsou zobrazeny informace týkající se internetové burzy pohledávek, včetně datace webové stránky ze dne 3. 11. 2011. Rovněž důkaz č. 3 zůstal ze strany žalovaného opomenutý, přestože se jedná o historii webu prokazující jeho užívání, a to na adrese www.e-pohledavky.cz. Důkazem č. 5 byla smlouva o převodu napadené ochranné známky. V napadeném rozhodnutí chybí bližší specifikace, proč orgán rozhodující o rozkladu nevzal tento důkaz relevantně v potaz. Co se týče důkazu č. 6, touto listinou byl navrhovatel zrušení napadené ochranné známky vyzván, aby ukončil porušování práv k této ochranné známce. Ačkoliv se jedná o stěžejní důkaz, v napadeném rozhodnutí zůstal opět v podstatě opomenutý. Rovněž další žalobcem navržené důkazy byly v řízení opomenuty.
10. Žalobce uzavřel, že v řízení minimálně 17 relevantními důkazy prokázal, že v rozhodném období byla napadená ochranná známka užívána. Tyto důkazy žalovaný hodnotil buď nesprávně, nebo vůbec, a vyvodil z nich nezákonný závěr, který žalobce poškodil.
11. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobcovo tvrzení, že předložené důkazy nebyly zohledněny ve své vzájemnosti, není nijak prokázané a zakládá se pouze na žalobcových domněnkách. Pokud žalobce v bodě 2 žaloby uvádí: *„Žalovaný má za to, že se žalobce nedostatečně zabýval genezí celého případu, kdy ve svém počátku věděl žalobce o užívání známky společností ERECEIVABLES MANAGEMENT, s. r. o., ale toto užívání vnímal jako užívání s jeho souhlasem a následným právním rámcem.“*, jedná se o zcela nesrozumitelné žalobní tvrzení, a to i v případě záměny označení „žalobce“ a „žalovaný“. Pokud tím chtěl žalobce naznačit, že užívání označení firmou ERECEIVABLES MANAGEMENT, s. r. o., mělo být žalovaným považováno jako užívání ve smyslu § 13 odst. 3 ZOZ, pak tato skutečnost nevyplývala ze žádného z vyjádření žalobce ve správním řízení. Naopak z důkazu č. 6 vyplývá, že vlastník napadené

ochranné známky toto užívání firmou ERECEIVABLES MANAGEMENT, s. r. o., pokládá za porušování práv z ochranné známky.

12. Protože některé doklady nejsou datovány vůbec nebo nespadají do zkoumaného období, správní orgán vyloučil pět důkazů (viz str. 16 napadeného rozhodnutí). I přesto dva z nich použil jako podporu pro případ, že by ostatní doklady svědčily o skutečném užívání známky. Jako nerelevantní vyloučil důkazy č. 9, 5, 6 a 17, přičemž na str. 17 a násl. napadeného rozhodnutí podrobně uvedl, proč tyto důkazy nemají pro probíhající řízení význam. Jak konstatoval v rozhodnutí, pouze důkazy č. 4, 7, 12 a 18 - 19 mohou být považovány za důkazy svědčící o řádném užívání napadené ochranné známky ve vztahu ke konkrétním službám, neboť ostatní důkazy vykazují nedostatky různého stupně závažnosti, které je činí zcela irelevantními, anebo výrazně oslabují jejich přesvědčivost či důvěryhodnost. To znamená, že ve správním řízení bylo z důkazů předložených vlastníkem napadené ochranné známky k doložení jejího užívání zjištěno, že kontakt napadené ochranné známky se spotřebitelskou veřejností proběhl pouze 5 x, a to v dubnu 2011 (propagace na internetových stránkách www.e-pohledavky.cz), dne 9. 12. 2011 (L. Š.), 2. 1. 2012 (REALIA CZ, s. r. o.), 10. 4. 2013 (Reality Company, s. r. o.) a 6. 4. 2016 (propagace při závodě běžců). Doložené užívání napadené ochranné známky tak vykazuje charakter jejího symbolického užívání předchozím vlastníkem, a to pouze ve vztahu k finančním službám ve třídě 36. Závěr žalovaného o nedostatečném užívání napadené ochranné známky vychází z relevantního trhu, kterým je pro danou věc trh s pohledávkami.
13. Žalovaný je přesvědčen, že napadené rozhodnutí vychází z řádně zjištěného skutkového stavu, je správně, logicky a podrobně odůvodněno a bylo vydáno v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o ochranných známkách i správního řádu.
14. V replíce k vyjádření žalovaného odkázal žalobce na žalobu a setrval na svém dosavadním procesním stanovisku. Konstatoval, že žalovaný ve vyjádření k žalobě neuvádí žádné nové argumenty a pouze odkazuje na napadené rozhodnutí. Tvrdí sice, že „ostatní důkazy vykazují nedostatky různého stupně závažnosti“, nicméně tento generální úsudek nijak neodůvodňuje. Způsob, jakým se žalovaný vypořádal s předloženými důkazy, nepůsobí věrohodně. Ve spojitosti s argumentací žalovaného, že některé žalobcem předložené důkazy sice přijal, ale bylo jich „málo“, žalobce klade otázku, kolik (důkazů) tedy stačí a kolik je málo.
15. Společnost ERECEIVABLES MANAGEMENT s.r.o., na jejíž návrh byla napadená ochranná známka zrušena, práva osoby zúčastněné na řízení (§ 34 s.ř.s.) neuplatnila.
16. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán; vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).
17. Podle článku II. odst. 7 zákona č. 286/2018 Sb., kterým se mění zákon č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

zákon č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví a o změně zákonů na ochranu průmyslového vlastnictví (zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví), a zákon č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, pro řízení o návrhu na zrušení nebo na prohlášení ochranné známky za neplatnou zahájené podle zákona č. 441/2003 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, a do tohoto dne pravomocně neskončené, se použijí ustanovení zákona č. 441/2003 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Ustanovení § 31a odst. 5, § 32b odst. 3 a § 32c zákona č. 441/2003 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se však nepoužijí. Následky neužívání starší ochranné známky se posuzují podle zákona č. 441/2003 Sb., ve znění účinném v den podání návrhu.

18. Podle § 31 odst. 1 písm. a) ZOZ ve znění účinném od 1.1.2019 Úřad zruší ochrannou známku v řízení zahájeném na návrh třetí osoby, jestliže ochranná známka nebyla po nepřetržitou dobu 5 let předcházejících podání návrhu na její zrušení řádně užívána pro výrobky nebo služby, pro které je zapsána, a pro neužívání neexistují řádné důvody; k užívání, které bylo zahájeno, popřípadě v němž bylo pokračováno po pětiletém neužívání ochranné známky ve lhůtě 3 měsíců před podáním návrhu, se nepřihlíží, pokud přípravy pro započetí užívání nebo pokračování v užívání nastaly až poté, co se vlastník dozvěděl o tom, že by mohl být podán návrh na zrušení ochranné známky.
19. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné,
20. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Před vlastním vypořádáním žalobních námitek je zapotřebí zdůraznit, že přezkumné řízení soudní je založeno na zásadě dispoziční, z níž vyplývá, že specifikace konkrétních důvodů nezákonnosti (případně též nicotnosti) napadeného rozhodnutí je úkolem žalobce a nikoliv soudu, který není oprávněn k tomu, aby tyto důvody za žalobce sám vyhledával či domýšlel. Jinými slovy řečeno, je věcí žalobce, aby v žalobě zřetelně vymezil rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí, jímž je soud v dalším řízení vázán, a to uvedením konkrétních žalobních bodů (námitek) ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.
22. K mezím a rozsahu soudního přezkumu správních rozhodnutí se jednoznačně vyjádřil Nejvyšší správní soud již v rozhodnutí ze dne 14. 2. 2006 č.j. 1 Azs 244/2004-49, v němž vyložil, že „(s)oudní přezkum správních rozhodnutí (§ 65 a násl. s. ř. s.) se v souladu s dispoziční zásadou odehrává v mezích určité a přesně stanovených; stanovit je náležití žalobci. Soudní řád správní neumožňuje soudům provádět jakýsi „obecný přezkum“; tj. zabývat se každým jednotlivým procesním krokem správního orgánu a věnovat se všem jeho dílčím hmotněprávním úvahám; to by popíralo smysl institutu žalobního bodu. Soud přezkoumává jen to, proti čemu žalobce řádně brojí, tedy to, co konkrétně a výslovně zpochybnil jak uvedením skutečností, tak snesením právních argumentů. Tato konkretizace je pak důležitá nejen pro soud, ale i pro žalovaného jako druhou stranu sporu. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou.“ Na tyto závěry Nejvyšší správní soud navázal v rozsudku ze dne 13. 6. 2007

č.j. 5 As 73/2006-121, v němž mj. uvedl, že „(s)oudní přezkum ve správním soudnictví je co do svého rozsahu nikoli přezkumem neomezeným tzn. soudy nepřezkouvávají a přezkouvávat nemohou žalobami napadená rozhodnutí bez zřetele k tomu, co konkrétně žalobce napadenému správnímu rozhodnutí vytýká. Soudy ve správním soudnictví přezkouvávají žalobou napadená správní rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s.), tzn. skutkových či právních důvodů, pro které žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné či nicotné /ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s./. Je proto nezbytné, aby žalobce rozhodné skutečnosti, které dle jeho názoru odůvodňují zrušení žalobou napadeného rozhodnutí resp. prohlášení jeho nicotnosti, v podané soudní žalobě uvedl, protože jenom v případě, že jsou konkrétní žalobní body v podané žalobě dostatečně podrobně uvedeny, může se jimi soud kvalifikovaně zabývat. Míře konkrétnosti uplatněných žalobních bodů pak nutně musí korespondovat míra konkrétnosti odůvodnění soudního rozhodnutí, neboť pokud má soudní přezkum probíhat v mezích žalobních bodů, nelze z povahy věci důvodnost či nedůvodnost zcela obecné námitky odůvodnit zcela konkrétním způsobem, protože nelze předjímat, co konkrétně žalobce namítal. Pokud by tak soud přesto učinil a rozhodnutí přezkoumal se zřetelem k tomu, co v podané žalobě uvedeno není, resp. není postaveno na jisto, že je v žalobě obsaženo, nepostupoval by v takovém případě v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s., neboť by již nešlo o přezkum v rámci žalobních bodů.“

23. Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem „konkrétní“ je myšleno individualizované ve vztahu k žalobci a k projednávané věci. Skutková tvrzení nemohou být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž musí se jednat o zcela jasně individualizovaný, a tedy od jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Co se týče právní argumentace, žalobce se nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Musí uvést, jaké aspekty dějů či okolností uvedené v rámci skutkových tvrzení považuje za základ jím tvrzené nezákonnosti. Od žalobce, který formulací žalobních námitok vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. K tomu je třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Soud však v žádném případě nesmí nahrazovat projev vůle žalobce tím, že by za něj sám vyhledával vady napadeného správního aktu nebo spekulativně domýšlel další argumenty a vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Pokud by takto postupoval, přestal by být nestranným rozhodčím sporu a *de facto* by přebíral funkci žalobcova advokáta, což s ohledem na rovné postavení účastníků soudního řízení nelze připustit.
24. V nyní projednávané věci tvoří jádro žalobní argumentace nesouhlas žalobce s hodnocením důkazů ze strany žalovaného. Nekonkrétnost a bezobsažnost řady žalobních tvrzení však brání tomu, aby se jimi soud mohl blíže zabývat. Žalobce sice namítá, že žalovaný důkazy nehodnotil v jejich vzájemné souvislosti a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, neuvádí však, jaké důkazy či skutková zjištění z nich plynoucí spolu vzájemně souvisí a

jakým způsobem měla tato souvislost ovlivnit závěr o (ne)užívání napadené ochranné známky v rozhodném období. Stejně tak žalobce nijak nespecifikoval, co podle něj vyšlo v řízení najevo a zůstalo žalovaným při hodnocení důkazů opomenuto. Způsobilým žalobním bodem (námitkou) není ani jeho tvrzení, že některé (další) jím navržené důkazy zůstaly v řízení opomenuty. Jak plyne z výše citovaných judikatorních závěrů, bylo povinností žalobce, aby v žalobě konkretizoval, které jednotlivé důkazy žalovaný opomněl hodnotit. Není úkolem soudu, aby se domýšlel, který z důkazů označených v napadeném rozhodnutí čísly 1 – 21 mohl mít žalobce v této souvislosti na mysli. Totéž platí i pro závěrečné tvrzení žalobce, že v řízení minimálně 17 relevantními důkazy prokázal, že v rozhodném období byla napadená ochranná známka užívána, přičemž žalovaný tyto důkazy hodnotil buď nesprávně, nebo vůbec. Vzhledem k tomu, že žalobce ani v tomto případě neuvedl výčet těchto 17 důkazů, nejedná se o řádný žalobní bod, na jeho základě by soud mohl přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí. Soud na tomto místě může pouze v obecné rovině konstatovat, že žalovaný v napadeném rozhodnutí hodnotil všech 21 žalobcem předložených důkazů, a žádný z nich tedy nezůstal opomenut. Se závěry, k nimž žalovaný při hodnocení provedených důkazů dospěl, se soud v plném rozsahu ztotožňuje.

25. Způsobitou žalobní námitkou není ani do jisté míry nesrozumitelné tvrzení uvedené v článku III. bodu 2 žaloby v tomto znění: *„Žalovaný má za to, že se žalobce nedostatečně zabýval genezí celého případu, kdy ve svém počátku věděl žalobce o užívání známky společnosti ERECEIVABLES MANAGEMENT, s. r. o., ale toto užívání vnímal jako užívání s jeho souhlasem a následným právním rámcem.“* V prvních dvou větách tohoto souvětí žalobce zřejmě zaměnil pojmy „žalobce“ a „žalovaný“. Pouhé tvrzení o povědomí žalobce o užívání napadené ochranné známky ze strany společnosti ERECEIVABLES MANAGEMENT, s. r. o., bez bližší specifikace, kterou by byl upřesněn časový rámec, způsob a rozsah takového užívání napadené ochranné známky, a především bez doložení konkrétních důkazů způsobilých prokázat veškerá tato tvrzení nepostačuje ke zpochybnění klíčového závěru žalovaného o neunesení důkazního břemene žalobcem ohledně řádného užívání napadené ochranné známky v rozhodném období, jenž má náležitou oporu v podrobném hodnocení konkrétních důkazů č. 1 – 21 provedeném na str. 12 - 21 napadeného rozhodnutí. Jinými slovy řečeno, protože žalobce v řízení před správním orgánem (a ani v řízení před soudem) neupřesnil, kdy, jakým způsobem a v jakém rozsahu společnost ERECEIVABLES MANAGEMENT, s. r. o., užívala napadenou ochrannou známku se souhlasem jejího vlastníka, a relevantními s důkazy tyto skutečnosti neprokázal, nemůže uspět stoliko obecně formulovanou námitkou, že žalovaný k těmto okolnostem při rozhodování ve věci samé nepřihlédl.
26. Opodstatněnými soud neshledal ani námitky, které žalobce uplatnil ve vztahu k jednotlivým důkazům. Co se týče důkazu č. 1 představovaného dvěma příjmovými pokladními doklady ze dne 3.9.2012 vystavenými na částky 30 000 Kč a 50 000 Kč (splátka půjčky), žalovaný tyto listinné důkazy právem označil za nevěrohodné, neboť oba jsou označeny stejným číslem (P0011/11), pocházejí ze stejného dne a týkají se stejného subjektu (L. Š.), avšak znějí na odlišné částky. Soud plně přisvědčuje žalovanému, že z účetního hlediska je duplicita v číslech účetních dokladů nepřípustná, neboť číslo účetního dokladu, které ve spojení s dalšími údaji slouží k nezaměnitelné identifikaci účetního případu, je důležitým údajem z hlediska požadavků stanovených zákonem na

řádné vedení účetnictví (§ 8 odst. 1 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů). K tomu je třeba poznamenat, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neargumentoval absencí údajů nutných z hlediska daňové evidence, ale nepřesvědčivostí listin představujících důkaz č. 1, kterou způsobuje duplicitní uvedení totožného čísla na předmětných příjmových dokladech, ačkoliv oba znějí na rozdílné částky, a týkají se tak nepochybně rozdílných účetních případů, což vyvolává oprávněné pochybnosti o jejich autenticitě. Soud na okraj dodává, že i kdyby na rozdíl od žalovaného započítal tyto dva sporné příjmové pokladní doklady do okruhu důkazů prokazujících užití napadené ochranné známky jejím vlastníkem v rozhodném období, nemohlo by to nijak zvrátit výsledný závěr o jejím toliko symbolickém užívání, které k udržení jejího zápisu v rejstříku nepostačuje. Takovým započtením by se totiž počet prokázaných kontaktů napadené ochranné známky se spotřebitelskou veřejností v rozhodném období zvýšil na celkových 6, přičemž nelze pominout, že osoby L. Š. se týkal i žalovaným akceptovaný důkaz č. 7 – smlouva o půjčce uzavřená dne 9.12.2011 mezi L. Š. a předchozím vlastníkem napadené ochranné známky.

27. Důkaz č. 14 - nečíslovaný příjmový pokladní doklad předchozího vlastníka ze dne 5.12.2013 znějící na částku 45 000 Kč za prodej napadené ochranné známky žalobci – žalovaný odmítl akceptovat jako důkaz užití napadené ochranné známky v rozhodném období nikoliv proto, že se jedná o nečíslovaný příjmový doklad, ale proto, že jde o doklad pouze interního charakteru, který nesvědčí o užívání napadené ochranné známky ve vztahu ke spotřebitelské veřejnosti, tj. navenek. Tomuto závěru nelze než přitakat, neboť samotný převod napadené ochranné známky mezi předchozím a novým vlastníkem (žalobcem) a s tím spojenou úplatou, o které důkaz č. 14 vypovídá, nelze považovat za užití napadené ochranné známky vůči spotřebitelské veřejnosti.
28. Není pravdou, že by žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl, z jakých důvodů odmítl akceptovat důkaz č. 15 v podobě prohlášení B. G., jednatele předchozího vlastníka napadené ochranné známky. Žalovaný konstatoval, že jmenovaný v prohlášení stvrzuje, že napadená ochranná známka byla nepřetržitě užívána od vzniku společnosti až do jejího úplatného převodu dne 5.12.2013, přičemž dále mj. uvádí, že v roce 2012 bylo běžně nabízené portfolio pohledávek o objemu 50 000 000 Kč. Žalovaný však k tomuto důkazu uvedl, že se jedná o pouhou proklamaci předchozího vlastníka napadené ochranné známky, která není podepřena žádným důvěryhodným účetním či daňovým dokladem, a důkazní přesvědčivost takového materiálu je proto zcela nedostatečná. Soud takové zdůvodnění považuje za logické a srozumitelné. Stejně jako k prokázání řádného užívání nepostačuje pouhé prohlášení žalobce, že napadenou ochrannou známku v rozhodném období užíval, nepostačuje k prokázání této skutečnosti ani ničím nedoložené prohlášení jejího původního vlastníka.
29. Další žalobní argumentace, v níž žalobce vytýká žalovanému, že se nijak nevypořádal s důkazem č. 2, opomenul důkaz č. 3, nespecifikoval, proč nevzal „relevantně v potaz“ důkaz č. 5 a v podstatě opomenul stěžejní důkaz č. 6, vzbuzuje dojem, že se žalobce s odůvodněním napadeného rozhodnutí vůbec neseznámil, popř. že tak učinil jen velmi povrchně. V opačném případě by totiž musel zaznamenat konkrétní úvahy žalovaného týkající se hodnocení těchto důkazů. Důkaz č. 2, kterým byly výtisky z webových stránek novin Konkursní noviny – výsledky vyhledávání termínu „e-pohledávky“ – žalovaný

nezahrnul mezi důkazy prokazující užívání napadené ochranné známky, protože se nejednalo o důkaz užití napadené ochranné známky v její zapsané podobě, tedy v konkrétní grafické kompozici založené na vyobrazení klíče a slovních prvků „e-pohledavky.cz INTERNETOVÁ BURZA POHLEDÁVEK“, nebo v podobě lišící se od podoby, ve které byla zapsána do rejstříku, pouze prvky neměnicími její rozlišovací způsobilost. Stejným způsobem žalovaný vyhodnotil i důkaz č. 3, jímž byl screenshot archivu webových stránek Internet Archive na web.archive.org pořízený dne 24.1.2016, zachycující vzhled stránek www.epohledavky.cz ze dne 5.9.2013. Pokud jde o důkazy č. 5 - smlouvu o převodu napadené ochranné známky ze dne 5.12.2013 a č. 6 - výzvu žalobce ze dne 20.9.2016 k ukončení porušování práv k ochranné známce adresovanou jednatelem společnosti ERECEIVABLES MANAGEMENT, s. r. o., tyto žalovaný shodně vyhodnotil jako dokumenty interní povahy, o jejichž existenci mohl za běžných okolností vědět kromě žalobce pouze předchozí vlastník napadené ochranné známky (důkaz č. 5) a navrhovatel jejího zrušení (důkaz č. 6). Tyto důkazy tak dle žalovaného nesvědčí o jakémkoliv kontaktu napadené ochranné známky se spotřebitelskou veřejností, a proto nemohou být relevantní z hlediska prokazování jejího řádného užívání.

30. Soud pouze na okraj dodává, že výše zmíněné závěry žalovaného o nezpůsobilosti důkazů č. 15, 2, 3, 5 a 6 prokázat užití napadené ochranné známky ve vztahu ke spotřebitelské veřejnosti žalobce žádnou námitkou nezpochybnil.
31. Prokázané ojedinělé užití napadené ochranné známky ze strany jejího předchozího vlastníka v rozhodném pětiletém období (žalovaným akceptované důkazy č. 4, 7, 12, 18 a 19 svědčí o pouhých pěti kontaktech napadené ochranné známky se spotřebitelskou veřejností) žalovaný právem označil za toliko symbolické užívání na relevantním trhu s pohledávkami, který je dynamickou součástí sektoru finančních služeb a každoročně je na něm uzavíráno ohromné množství obchodních transakcí. Jeho závěru, že žalobcem předložené důkazy nesvědčí o aktivní přítomnosti napadené ochranné známky na tomto trhu, resp. o jejím řádném užívání v rozsahu zapsaných služeb, které by mohlo být hodnoceno jako dostatečné k udržení jejího zápisu v rejstříku, tudíž nelze ničeho vytknout. Tento závěr, jenž ve výsledku vedl ke zrušení napadené ochranné známky, má náležitou oporu v předložených důkazech, resp. v jejich řádném vyhodnocení ze strany správního orgánu, se kterým se soud zcela ztotožňuje.
32. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. tak učinil bez nařízení jednání (žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).
33. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 25. listopadu 2021

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu